

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 876

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 569 din 15 septembrie 2015 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	2–4
Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, precum și a ordonanței de urgență a Guvernului în ansamblul său.....	4–7
Decizia nr. 595 din 1 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal	7–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.219/1.100. — Ordin al ministrului transporturilor și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice pentru modificarea art. 22 alin. (4) din reglementarea tehnică „Normativ privind prevenirea și combaterea înzăpezirii drumurilor publice”, indicativ AND 525—2013, aprobată prin Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 289/2.170/2013	10
1.441. — Ordin al ministrului economiei, comerțului și turismului privind abrogarea unor ordine pentru aprobarea unor norme de metrologie legală NML CEE	11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 22 din 19 octombrie 2015 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 569**

din 15 septembrie 2015

**privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006
privind procedura insolvenței**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind din București, în numele și în calitate de reprezentant al reclamantului Constantin Lazăr, în Dosarul nr. 32.018/3/2014 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 246D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 287D/2015 ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind din București, în numele și în calitate de reprezentant al reclamantului Ion Iancu Știucă, în Dosarul nr. 24.588/3/2013 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 287D/2015 la Dosarul nr. 246D/2015.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

7. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 287D/2015 la Dosarul nr. 246D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 15 decembrie 2014 și 16 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 32.018/3/2014 și nr. 24.588/3/2013,

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Excepția a fost ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind din București, în numele și pentru membrii săi de sindicat Constantin Lazăr și Ion Iancu Știucă, în dosare având ca obiect contestarea unor decizii de concediere colectivă emise în cadrul procedurii insolvenței.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât înlătură, în cazul angajatorului aflat în insolvență, dreptul salariaților la consultare și informare, atunci când au loc concedieri colective, drept recunoscut, în general, salariaților și reglementat expres în art. 69 și următoarele din Codul muncii, instituind o derogare și cu privire la termenul de preaviz ce trebuie respectat în această situație. Se arată că prin Hotărârea din 3 martie 2011, pronunțată în Cauza C-235/2010 *David Claes și alții împotriva Landsbanki Luxembourg SA*, în interpretarea Directivei 98/59/CE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a dat o interpretare directă dreptului fundamental al salariaților de a fi consultați și informați, inclusiv în procedura insolvenței (în cazul respectiv, societatea se afla chiar în lichidare). În aceste condiții, în opinia autorului excepției, este evident că această hotărâre este generatoare de efecte juridice obligatorii pentru statele membre, în sensul recunoașterii acestor drepturi. De asemenea, se arată că prin modul neclar, imprecis și lipsit de previzibilitate în care textul este formulat, nu se poate determina intenția reală a legiuitorului, dacă a dorit sau nu reglementarea unei derogări de la normele generale privind termenul de preaviz în caz de concediere colectivă, menționate în Codul muncii, termen de 20 de zile. Se are în vedere că, la data adoptării Legii nr. 85/2006, în Codul muncii era reglementat un termen de 15 zile lucrătoare de preaviz în caz de concediere colectivă, termen modificat în anul 2011, fiind instituit un termen de preaviz de 20 de zile lucrătoare. Or, legea criticată face referire la un termen de 15 zile, care pare a fi o transpunere a termenului existent în forma anterioară a dispozițiilor în materie din Codul muncii și care era de 15 zile.

11. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că textul de lege criticat ce reglementează o derogare de la dispozițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006 [iar nu și dispozițiile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, astfel cum s-a reținut, din eroare, în dispozitivul încheierilor de sesizare], care au următoare formulare: „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoarei se va face de urgență de către administratorul judiciar/lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Administratorul judiciar/lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.*”

16. Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a fost abrogată prin Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit cărora „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, urmează să se analizeze dispozițiile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte de lege aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 41 alin. (2) privind dreptul la măsuri de protecție socială. Se mai invocă în susținerea excepției și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 29 din Carta socială europeană, art. 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și Directiva 98/59/CE privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 225 din 12 august 1998, transpusă în art. 69 și următoarele din Codul muncii, dispoziții referitoare la dreptul salariaților la consultare și informare în caz de concediere colectivă — ca o componentă a măsurilor de protecție socială.

18. De asemenea, se invocă și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv Hotărârea din 3 martie 2011, pronunțată în Cauza C 235/2010 — *David Claes și alții împotriva Landsbanki Luxembourg SA*, referitoare la dreptul fundamental al salariaților de a fi consultați și informați, inclusiv în procedura insolvenței. Totodată, cu privire la cerința de claritate și

previzibilitate a normei legale, este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, jurisprudență reținută și de Curtea Constituțională, spre exemplu în Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt neconstituționale și a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, constatând că prevederile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

20. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, Curtea a constatat, în esență, că informarea și consultarea angajaților sunt elemente componente ale dreptului la măsuri de protecție socială a muncii cu valențe constituționale, alăturându-se, pe cale interpretativă, celor expres menționate în cuprinsul art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție, și că legiuitorul, prin modul în care a înțeles să reglementeze procedura concedierilor colective, în ipoteza unei societăți aflate în procedura insolvenței, a negat dreptul la informarea și consultarea angajaților, ceea ce echivalează cu nesocotirea dispozițiilor textului constituțional invocat.

21. Așa fiind, având în vedere data încheierilor de sesizare în raport cu data pronunțării și a publicării Deciziei nr. 64 din 24 februarie 2015, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a devenit inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

22. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, Curtea a observat că stabilirea duratei termenului de preaviz de 15 zile ține de opțiunea legiuitorului, având în vedere situația specifică a procedurii insolvenței. Dispozițiile legale sunt precise și previzibile, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții cu privire la soluția de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, pronunțată prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, aceasta, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât excepția va fi respinsă ca neîntemeiată.

24. Distinct de acestea, Curtea reține că, deși în cauza de față va pronunța o soluție de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, se impune precizarea că, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind din București, în numele și în calitate de reprezentant al reclamanților Constantin Lazăr și Ion Iancu Știucă, în dosarele nr. 32.018/3/2014 și nr. 24.588/3/2013 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în dosarele aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 septembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584

din 29 septembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, precum și a ordonanței de urgență a Guvernului în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

neconstituționalitate intrinsecă, că acestea țin de aplicarea și interpretarea legii, ceea ce intră în competența instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.652/84/2014, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamanta Mariana Lucia Marian în cadrul soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect anularea Deciziei din 20 martie 2014 emise de Casa de Asigurări de Sănătate Sălaj privind recuperarea sumelor încasate necuvenit cu titlu de indemnizații sociale de sănătate referitoare la venituri din activități independente.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că, atât timp cât legislația asigurărilor sociale de sănătate instituie obligația plății contribuțiilor sociale de sănătate și pentru veniturile realizate ca persoană fizică autorizată, dacă aceasta este și salariată, este neconstituțională interdicția instituită de dispozițiile de lege criticate ca persoana respectivă să beneficieze de indemnizația de maternitate corespunzătoare celor două surse de venit. Mai susține că, „în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Mariana Lucia Marian în Dosarul nr. 2.652/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 671D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă, că dispozițiile de lege criticate nu afectează, nu au efecte negative asupra dreptului constituțional la concediu de maternitate, iar, în ceea ce privește criticile de

interpretarea dată de Casa de Asigurări de Sănătate Sălaj, persoanele asigurate care au dublă calitate — de salariat concomitent cu persoană autorizată să desfășoare activități independente — nu beneficiază de indemnizație de concediu medical decât pentru veniturile realizate ca salariat, deși au achitat contribuția obligatorie la fondul național unic de asigurări sociale de sănătate pentru toate veniturile realizate”. Or, consideră că această interpretare este neconstituțională, deoarece se creează „o discriminare vădită între salariații care au și calitatea de persoane autorizate să desfășoare activități independente și persoanele care au doar această din urmă calitate, deoarece primele nu ar avea dreptul la indemnizație de concediu medical pentru toate veniturile asupra cărora s-a calculat și plătit contribuția obligatorie la asigurările sociale de sănătate, ci doar asupra veniturilor din salarii”. De asemenea, susține că dispozițiile de lege criticate încalcă și dreptul de proprietate, deoarece, deși și-a îndeplinit obligația de a plăti contribuția pentru veniturile realizate ca persoană fizică autorizată, nu beneficiază de dreptul corelativ acestei obligații, referitor la indemnizația de maternitate. Pentru aceste motive, consideră că dispozițiile de lege criticate contravin și art. 53 din Constituție.

6. Autoarea excepției mai susține că se încalcă și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece dreptul la concediu de maternitate plătit, ca drept constituțional, este înlăturat prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, încălcându-se astfel interdicția prevăzută de textul din Constituție potrivit căruia ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. Totodată, susține autoarea excepției, caracterul de lege organică a legislației fiscale este dat de art. 137 și următoarele din Constituție. În final, arată că legislația specifică asigurărilor sociale de sănătate prevede obligația plății contribuțiilor sociale de sănătate pentru toate veniturile realizate de persoane, cumulat, indiferent de sursa lor de proveniență. În consecință, atât timp cât această legislație instituie obligația plății contribuțiilor sociale de sănătate și pentru veniturile realizate ca persoană fizică autorizată, dacă acestea sunt și salariate, este neconstituțională interdicția instituită de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 ca persoanele respective să beneficieze de indemnizație de maternitate corespunzătoare celor două surse de venit.

7. **Tribunalul Sălaj — Secția civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată, în esență, că stabilirea condițiilor și limitelor acordării drepturilor sociale reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, care poate decide, în funcție de politica țării și de resursele financiare disponibile, în ce condiții se vor acorda drepturile de asigurări sociale prevăzute în Constituție. Însă sistemul de asigurări sociale de sănătate nu este conceput pe ideea deplinei egalități între prețul plătit și beneficiul corespunzător, ci are la bază principiul solidarității în constituirea și utilizarea fondurilor.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise transmise la dosar de autoarea excepției de neconstituționalitate, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.074 din 29 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 6 noiembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „De aceleași drepturi beneficiază și persoanele care nu se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1), dar sunt:

a) asociați, comanditari sau acționari;
b) abrogat prin art. IX pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, aprobată prin Legea nr. 303/2013;

c) membri ai asociației familiale;
d) autorizate să desfășoare activități independente;
e) persoane care încheie un contract de asigurări sociale pentru concedii și indemnizații pentru maternitate și concedii și indemnizații pentru îngrijirea copilului bolnav, în condițiile în care au început stagiul de cotizare până la data de 1 ianuarie 2006;
f) soția/soțul titularului întreprinderii individuale/persoanei fizice autorizate care, fără a fi înregistrată/înregistrat în registrul comerțului și autorizată/autorizat să funcționeze ea însăși/el însuși ca titular a/al întreprinderii individuale/persoană fizică autorizată sau fără a fi salariată/salariat, participă în mod obișnuit la activitatea întreprinderii individuale/persoanei fizice autorizate, îndeplinind fie aceleași sarcini, fie sarcini complementare.”

Art. 1 alin. (1) la care fac trimitere dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „Persoanele asigurate pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate, denumite în continuare asigurați, au dreptul, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, pe perioada în care au domiciliul sau reședința pe teritoriul României, la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, dacă:

A. desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu, precum și orice alte activități dependente;

B. desfășoară activități în funcții electivă sau sunt numite în cadrul autorității executive, legislative ori judecătorești, pe durata mandatului, precum și membrii cooperatori dintr-o organizație a cooperăției meșteșugărești, ale căror drepturi și obligații sunt asimilate, în condițiile prezentei legi, cu ale persoanelor prevăzute la lit. A;

C. beneficiază de drepturi bănești lunare ce se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în condițiile legii.”

12. Având în vedere critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, precum și ordonanța de urgență a Guvernului în ansamblul său.

13. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1)

privind egalitatea în drepturi, art. 34 alin. (1) și (3) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate, art. 47 alin. (2) privind concediul de maternitate plătit, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 privind contribuții financiare, art. 115 alin. (6) în ceea ce privește interdicțiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, concediile medicale și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, la care au dreptul asigurații, în condițiile acestei ordonanțe de urgență a Guvernului, sunt, printre altele, concedii medicale și indemnizații pentru maternitate. Totodată, potrivit art. 3, dreptul la concediile și indemnizațiile prevăzute la art. 2 alin. (1) este condiționat de plata contribuției de asigurări sociale de sănătate destinate suportării acestor indemnizații, denumită contribuție pentru concedii și indemnizații. Potrivit art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, „Cota de contribuție pentru concedii și indemnizații, destinată exclusiv finanțării cheltuielilor cu plata drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, pentru persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), este prevăzută la art. 296¹⁸ alin. (3) lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Pentru persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2), cota de contribuție pentru concedii și indemnizații, destinată exclusiv finanțării cheltuielilor cu plata drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, este de 0,85% și se aplică asupra veniturilor supuse impozitului pe venit, pentru persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a), c) și d), asupra veniturilor cuprinse în contractul de asigurări sociale încheiat de persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. e) sau asupra veniturilor declarate la casele de asigurări de sănătate de persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. f) și se achită la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.” Așadar, în condițiile plății contribuției de asigurări sociale de sănătate destinate suportării acestor indemnizații, asigurații au dreptul la concedii medicale și indemnizații pentru maternitate. Acordarea indemnizației de maternitate este condiționată de concediul medical, iar, cu privire la asigurații care pot beneficia de aceste drepturi, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 stabilește două mari categorii: persoanele care desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu, precum și orice alte activități dependente, persoanele care desfășoară activități în funcții electivă sau sunt numite în cadrul autorității executive, legislative ori judecătorești, pe durata mandatului, precum și membrii cooperatori dintr-o organizație a cooperăției meșteșugărești și persoanele care beneficiază de drepturi bănești lunare ce se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj [alin. (1)]; persoanele care nu se află în una din situațiile de la alin. (1), dar care sunt: asociați, comanditari sau acționari, membri ai asociației familiale, persoane autorizate să desfășoare activități independente, persoane care încheie un contract de asigurări sociale pentru concedii și indemnizații pentru maternitate și concedii și indemnizații pentru îngrijirea copilului bolnav, în condițiile în care au început stagiul de cotizare până la data de 1 ianuarie 2006 [alin. (2)]. Astfel, Curtea reține că textul de lege criticat reglementează posibilitatea de a beneficia de indemnizația de maternitate și pentru persoanele care nu sunt salariate [sau nu se încadrează în niciuna din ipotezele prevăzute la alin. (1)], dar care desfășoară activități independente.

15. Când privește încălcarea art. 4 și art. 16 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că textul de lege criticat nu contravine principiului egalității în fața legii, deoarece, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional

presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.) Or, prin reglementarea categoriilor de persoane asigurate care pot beneficia de concediul medical și de indemnizația de maternitate nu se instituie discriminări între persoane aflate în situații identice sau analoage.

16. Referitor la pretinsa încălcare a art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Cetățenii au dreptul [...] la concediul de maternitate plătit [...]”, nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât dispozițiile de lege criticate reglementează chiar categoriile de asigurați care au dreptul la concediu medical și indemnizația de maternitate. Faptul că nu se prevede expres că, în situația cumulului de venituri din salarii și din activități independente, indemnizația de maternitate este de 85% din totalul acestor venituri nu poate conduce la încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție, care instituie dreptul fundamental la concediul de maternitate plătit. Or, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 stabilește dreptul asiguraților de a beneficia de indemnizația de maternitate, indiferent de sursa venitului în raport cu contribuția plătită, și, în consecință, legiuitorul a respectat prevederile constituționale invocate.

17. Pentru aceleași motive, Curtea constată că nici dispozițiile constituționale ale art. 34 alin. (1) și (3) privind dreptul la ocrotirea sănătății și nici cele ale art. 56 privind contribuțiile financiare nu sunt încălcate prin prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

18. Referitor la pretinsa încălcare a art. 44 și art. 136 din Constituție privind protecția proprietății private și inviolabilitatea acesteia, Curtea reține că aceste prevederi nu au incidență în cauza de față, care privește analiza constituționalității dispozițiilor de lege ce reglementează categoriile de persoane care beneficiază de concediul medical și indemnizația de maternitate.

19. Având în vedere acestea, dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt aplicabile în speță, întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

20. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține că dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, nu sunt încălcate prin reglementarea prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate. Cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin. Or, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reglementează tipurile de concedii și de indemnizații de asigurări sociale de sănătate aferente, iar art. 1 alin. (2) reglementează categoriile de persoane care beneficiază de concediul și indemnizația de maternitate aferentă, fără a se putea susține că această ordonanță ar avea consecințe negative în domeniu.

21. În final, Curtea reține că celelalte aspecte invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate referitoare la stabilirea bazei de calcul în ipoteza cumulului dintre salariu și venituri obținute din activități independente vizează chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mariana Lucia Marian în Dosarul nr. 2.652/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, precum și ordonanța de urgență a Guvernului în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 595

din 1 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

procesului penal prevede și activități care nu necesită muncă fizică și care pot fi cuantificate în vederea acordării liberării condiționate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 15.811/193/2014, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 din Codul penal**, excepție ridicată de Iulian Manole într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de liberare condiționată formulată de autorul excepției, conform textului criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal, prin reglementarea scăderii din durata pedepsei a părții ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate, sunt de natură a discrimina persoanele condamnate care au probleme de sănătate atestate medical ce le împiedică să presteze o muncă în timpul executării unei pedepse penale privative de libertate în raport cu cele cărora starea de sănătate le permite să presteze o astfel de muncă.

6. **Judecătoria Botoșani** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul criticat nu discriminează persoanele condamnate la pedepse penale privative de libertate care sunt inapte de muncă în raport cu cele apte, întrucât dispozițiile art. 100 din Codul penal se coroborează cu cele ale art. 96 alin. (1) lit. d)—f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 din Codul penal, excepție ridicată de Iulian Manole în Dosarul nr. 15.811/193/2014 al Judecătoria Botoșani și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 276 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că liberarea condiționată este o vocație pentru persoana condamnată, și nu un drept, și că, în Codul penal actual, legiuitorul a renunțat la vechile criterii de diferențiere între persoanele condamnate, respectiv cele referitoare la vârstă sau la sex, așa încât nu mai face trimitere nici la starea de sănătate a persoanei. Se susține că critica autorului excepției este neîntemeiată, întrucât art. 96 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul

procesului penal, conform cărora pedeapsa care este considerată ca executată pe baza instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: în cazul participării la cursurile de școlarizare pentru formele de învățământ general obligatoriu, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui an școlar; în cazul participării la cursurile de calificare ori recalificare profesională, se consideră 20 de zile executate pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională; iar în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate, pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate. Se arată că acestea sunt modalități prin care și persoanele din categoria invocată de autorul excepției pot beneficia de reducerea pedepselor prin considerarea unei părți din acestea ca fiind executată.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 100 din Codul penal. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține, însă, că autorul critică, în realitate, prevederile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal, care au următorul cuprins: „(3) *În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.*

(4) *În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.*”

11. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 50 cu privire la protecția persoanelor cu handicap.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal reglementează fracțiunile din pedeapsa închisorii, ce trebuie executate, pentru ca persoana condamnată să poată fi liberată condiționat. În aceste condiții, dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal prevăd că în calculul fracțiunilor de pedeapsă

prevăzute la alin. (1) și (2) ale acestui articol se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

13. În acest sens, art. 78 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, reglementează dreptul la muncă al persoanelor condamnate, arătând că acestora li se poate cere să muncească, în raport cu tipul regimului de executare, ținându-se seama de calificarea, deprinderile și aptitudinile acestora, de vârstă, starea de sănătate, măsurile de siguranță, precum și de programele destinate sprijinirii formării profesionale a acestora.

14. Curtea reține că prevederile art. 78 anterior citat sunt aplicate în coroborare cu dispozițiile capitolului VI — „*Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate*”, al titlului III — „*Executarea pedepselor privative de libertate*”, art. 83—88, din aceeași lege, care prevăd regimul de prestare a muncii, munca prestată în cazuri speciale, durata muncii prestate, plata muncii prestate, repartizarea veniturilor și recuperarea pagubelor. Astfel, art. 78 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 prevede că munca persoanelor condamnate în penitenciare se realizează: în regim de prestări de servicii pentru persoane fizice sau persoane juridice, în interiorul ori exteriorul penitenciarului; în regie proprie; pentru activități cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului; în caz de calamitate; în caz de voluntariat; și în alte cazuri, în condițiile legii. De asemenea, dispozițiile art. 85 și art. 86 din Legea nr. 254/2013 stabilesc că durata muncii prestate este cea reglementată prin legislația muncii și că veniturile realizate de persoanele condamnate pentru munca prestată nu constituie venituri salariale și se impozitează potrivit prevederilor legale care reglementează impunerea veniturilor realizate de persoanele fizice. Totodată, capitolul VII, art. 89—94, din Legea nr. 254/2013, reglementează participarea persoanelor condamnate la activități educative, de asistență psihologică și asistență socială, instruirea școlară, învățământul universitar și formarea profesională a persoanelor condamnate. În aceste condiții, art. 94 conține dispoziții speciale privind persoanele condamnate care prezintă dizabilități, stabilind la alin. (1) că Administrația Națională a Penitenciarelor și administrația penitenciarului dispun măsuri specifice pentru protecția sănătății fizice și psihice a unor astfel de persoane. Conform alin. (2) al art. 94, persoanelor condamnate care prezintă dizabilități li se asigură condiții pentru participarea la activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, moral-religioase adecvate nevoilor și personalității lor, în funcție de opțiunile și aptitudinile lor. Capitolul VIII din Legea nr. 254/2013 reglementează liberarea condiționată, art. 95 din lege condiționând liberarea condiționată a persoanei condamnate înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate de îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 99 și 100 din Codul penal.

15. În aplicarea dispozițiilor penale anterior referite, care constituie din acest punct de vedere legea generală în materie, prevederile art. 96 din Legea nr. 254/2013 reglementează modul de calcul al părții din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate și/sau a instruirii școlare și formării profesionale. Potrivit alin. (1) al acestui articol, pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: a) în

cazul în care se prestează o muncă remunerată, se consideră 5 zile executate pentru 4 zile de muncă; b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată, se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă; c) în cazul în care munca este prestată pe timpul nopții, se consideră 3 zile executate pentru două nopți de muncă; d) în cazul participării la cursurile de școlarizare pentru formele de învățământ general obligatoriu, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui an școlar; e) în cazul participării la cursurile de calificare ori recalificare profesională, se consideră 20 de zile executate pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională; f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate, pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate. Potrivit alin. (2) al aceluiași text, reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată.

16. Prin urmare, Curtea constată că atât prestarea unei munci de către persoanele condamnate la pedeapsa închisorii, în condițiile dispozițiilor art. 83—88 din Legea nr. 254/2013, cât și participarea acestora la activități educative, de asistență psihologică și asistență socială, instruirea școlară, învățământul universitar și formarea profesională, precum și luarea în calcul a duratei acestor activități cu prilejul acordării liberării condiționate, potrivit art. 100 din Codul penal, după algoritmul prevăzut la art. 96 din Legea nr. 254/2013, reprezintă beneficii acordate de legiuitor, în condițiile legii, persoanelor condamnate apte să desfășoare asemenea activități. Astfel, persoanele condamnate inapte de muncă pot beneficia de dispozițiile art. 95 coroborate cu cele ale art. 96 alin. (1) lit. d)—f) din Legea nr. 254/2013, care echivalează absolvirea unui an universitar cu 30 de zile executate din pedeapsa închisorii, absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională cu 20 de zile executate din pedeapsa închisorii, iar elaborarea fiecărei lucrări științifice și a fiecărei invenții și inovații brevetate cu 30 de zile executate din pedeapsa închisorii.

17. Din economia reglementării, Curtea constată că legiuitorul a reglementat cazuri de reducere a pedepsei de care

pot beneficia și persoane inapte de muncă, adaptând practic reglementarea și la situația persoanelor cu handicap. Așa fiind, Curtea constată că prevederile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 50 referitoare la protecția persoanelor cu handicap.

18. Curtea reține că, în ceea ce privește principiul egalității în drepturi, a statuat în repetate rânduri în jurisprudența sa că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). În aceste condiții, acordarea de către legiuitor a unor beneficii legale persoanelor condamnate nu este de natură a crea discriminare (a se vedea Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015). Aceste considerente sunt valabile și în privința persoanelor care sunt apte să beneficieze de prevederile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal și cele care nu au aptitudinile fizice necesare pentru a se prevala de dispozițiile legale anterior referite.

19. Pentru aceste motive, Curtea constată că nu poate reține încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor art. 16 din Constituție.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Manole în Dosarul nr. 15.811/193/2014 al Judecătoriei Botoșani și constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătoriei Botoșani și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Nr. 1.219 din 11 noiembrie 2015

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 1.100 din 17 noiembrie 2015

ORDIN

pentru modificarea art. 22 alin. (4) din reglementarea tehnică „Normativ privind prevenirea și combaterea înzăpezirii drumurilor publice”, indicativ AND 525—2013, aprobată prin Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 289/2.170/2013

În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și ministrul dezvoltării regionale și administrației publice emit următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (4) al articolului 22 din reglementarea tehnică „Normativ privind prevenirea și combaterea înzăpezirii drumurilor publice”, indicativ AND 525—2013, aprobată prin Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 289/2.170/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din data de 1 iulie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În iarna 2015—2016, pe drumurile naționale și autostrăzile aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, prin C.N.A.D.N.R. — S.A., se poate acționa, ca variantă alternativă, cu nisip în loc de clorură de calciu, pentru prevenirea și combaterea poleiului și înzăpezirii. Condițiile de acționare, precum și tehnologia de aplicare, inclusiv cantitățile de

materiale, se stabilesc prin decizie a directorului general al C.N.A.D.N.R. — S.A., astfel încât traficul pe drumurile naționale și autostrăzi să se desfășoare în condiții de siguranță, iar sistemul rutier, inclusiv dispozitivele de colectare și evacuare a apelor pluviale, să fie exploatat în siguranță și să își păstreze caracteristicile tehnice și funcționale existente, fără să sufere degradări în urma acționării cu materiale utilizate.”

Art. II. — Prevederile prezentului ordin se aplică numai în iarna 2015—2016 pe drumurile naționale și autostrăzile aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., iar pentru administratorii de drumuri județene și drumuri comunale sunt orientative, cu rol de recomandare.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Marius Humelnicu,
secretar de stat

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shaideh

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI TURISMULUI

ORDIN
privind abrogarea unor ordine pentru aprobarea unor norme
de metrologie legală NML CEE

Având în vedere necesitatea transpunerii prevederilor art. 2, 3, art. 5 alin. (2) și art. 6 alin. (2) și (3) din Directiva 2011/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 de abrogare a Directivelor 71/317/CEE, 71/347/CEE, 71/349/CEE, 74/148/CEE, 75/33/CEE, 76/765/CEE, 76/766/CEE și 86/217/CEE ale Consiliului privind metrologia,

în temeiul art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 47/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei, comerțului și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Începând cu data de 1 decembrie 2015 se abrogă următoarele ordine:

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 406/2001 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE-71/347 Măsurarea masei hectolitrică CEE a cerealelor”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 18 ianuarie 2002, cu completările ulterioare;

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 139/2002 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE — 75/33 Contoare de apă rece”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 14 august 2002, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 389/2001 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE-76/765 Alcoolmetre și areometre pentru alcool”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 11 ianuarie 2002;

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 400/2001 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE-76/766 Tabele alcoolmetrice”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 11 ianuarie 2002;

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 356/2001 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE 86/217 Manometre pentru măsurarea presiunii în pneurile vehiculelor cu motor”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 23 ianuarie 2002;

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 181/2002 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE — 71/317 Greutăți de exactitate medie cu valoare nominală de 5 kg ... 50 kg (paralelipipedice) și cu valoare

nominală de 1 g ... 10 kg (cilindrice)”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 21 august 2002, și

— Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 183/2002 privind aprobarea Normei de metrologie legală CEE „NML CEE-74/148 Greutăți de exactitate superioară cu valoare nominală de 1 mg ... 50 kg”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 21 august 2002.

Art. 2. — Aprobările de model CEE și certificatele de aprobare de model CEE emise până la 30 noiembrie 2015 în baza normelor de metrologie legală CEE: „NML CEE-71/347 Măsurarea masei hectolitrică CEE a cerealelor”, „NML CEE-75/33 Contoare de apă rece”, „NML CEE-76/765 Alcoolmetre și areometre pentru alcool” și „NML CEE 86/217 Manometre pentru măsurarea presiunii în pneurile vehiculelor cu motor” rămân valabile până la data expirării valabilității acestora.

Art. 3. — Greutățile în conformitate cu Norma de metrologie legală „NML CEE-71/317 Greutăți de exactitate medie cu valoare nominală de 5 kg ... 50 kg (paralelipipedice) și cu valoare nominală de 1 g ... 10 kg (cilindrice)”, aprobată prin Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 181/2002, și greutățile în conformitate cu Norma de metrologie legală „NML CEE-74/148 Greutăți de exactitate superioară cu valoare nominală de 1 mg ... 50 kg”, aprobată prin Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 183/2002, pot face obiectul verificării inițiale CEE, în conformitate cu art. 15—19 din Hotărârea Guvernului nr. 1.055/2001 privind condițiile de introducere pe piață a mijloacelor de măsurare, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 30 noiembrie 2025.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei, comerțului și turismului,
Mihai Tudose

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 22**din 19 octombrie 2015**

Dosar nr. 18/2015

Iulia Cristina Tarcea — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Lavinia Curelea — președintele Secției I civile

Roxana Popa — președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale

Doina Duican — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Zoița Milășan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Emanuel Albu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Simona Camelia Marcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Marin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Iuliana Măiereanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Sîrbu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Angelica Denisa Stănișor — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Viorica Trestianu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Dana Iarina Vartires — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor

Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor

Cezar Hîncu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Iuliana Rîciu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I-a civilă

Viorica Cosma — judecător la Secția I-a civilă

Marian Budă — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Manuela Cîrmu — judecător la Secția a II-a civilă

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Mariana Ghena — judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 18/2015 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 271 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința completului este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin.

La ședința de judecată participă Aurel Segărceanu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 273 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același cod, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din acest act normativ.

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că la dosarul cauzei au fost depuse hotărâri judecătorești, prin care problema de drept ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost soluționată diferit, precum și raportul comun întocmit de judecătorii-raportori.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele completului de judecată, constatând că nu există chestiuni prealabile sau excepții, acordă cuvântul reprezentantului

procurorului general pentru susținerea recursului în interesul legii.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din această lege, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din același act normativ.

Președintele completului de judecată, doamna judecătoare Lulia Cristina Tarcea, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept care a generat practica neunitară

1. Recursul în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același cod, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din acest act normativ.

2. Dispozițiile legale relevante și a căror interpretare a generat practica neunitară sunt următoarele:

Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 260. — (1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte:

(...) g) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 139 și 142 (...).”

„Art. 139. — (1) Zilele de sărbători legale în care nu se lucrează sunt:

- 1 și 2 ianuarie;
- prima și a doua zi de Paști;
- 1 mai;
- prima și a doua zi de Rusalii;
- Adormirea Maicii Domnului;
- 30 noiembrie — Sfântul Apostol Andrei cel Întâi chemat,

Ocrotitorul României;

- 1 decembrie;
- prima și a doua zi de Crăciun;
- două zile pentru fiecare dintre cele 3 sărbători religioase anuale, declarate astfel de cultele religioase legale, altele decât cele creștine, pentru persoanele aparținând acestora.

(2) Acordarea zilelor libere se face de către angajator.”

„Art. 140. — Prin hotărâre a Guvernului se vor stabili programe de lucru adecvate pentru unitățile sanitare și pentru cele de alimentație publică, în scopul asigurării asistenței

sanitare și, respectiv, al aprovizionării populației cu produse alimentare de strictă necesitate, a căror aplicare este obligatorie.”

„Art. 141. — Prevederile art. 139 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității.”

„Art. 142. — (1) Salariaților care lucrează în unitățile prevăzute la art. 140, precum și la locurile de muncă prevăzute la art. 141 li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile.

(2) În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbători legale, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.”

Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 8. — Structurile de vânzare cu amănuntul și cele în care se prestează servicii de piață pot fi deschise publicului în toate zilele săptămânii. Fiecare comerciant își stabilește orarul de funcționare cu respectarea prevederilor înscrise în legislația muncii și cu condiția respectării reglementărilor în vigoare privind liniștea și ordinea publică și în conformitate cu solicitările autorităților administrației publice locale privind continuitatea unor activități comerciale sau de prestări de servicii, în funcție de necesitățile consumatorilor.”

II. Examenul jurisprudențial

3. Prin recursul în interesul legii se arată că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale menționate.

III. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

A. Unele instanțe au considerat că fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale în zilele de sărbători legale nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

4. În motivarea acestei soluții au fost invocate dispozițiile Codului muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare — art. 139 alin. (1), care prevăd zilele de sărbători legale, în care nu se lucrează; art. 142 alin. (1), potrivit cărora salariaților care lucrează în unitățile prevăzute de lege și la locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile; art. 142 alin. (2), conform cărora în cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbători legale, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

5. Interpretând sintagma „specificul activității”, prevăzută de art. 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin prisma contextului social și economic existent, s-a apreciat că aceasta privește o serie largă de unități și locuri de muncă, respectiv cele din transporturi (aeriene, navale, terestre), telecomunicații, domeniul sanitar și de asistență socială, al aprovizionării populației cu gaze, energie electrică, apă, căldură, alimente, comerțul cu amănuntul și de deservire a populației, din această ultimă categorie făcând parte magazinele, centrele comerciale, restaurantele.

6. În sprijinul acestei opinii s-au reținut și dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora structurile de vânzare cu amănuntul și cele în care se prestează servicii de piață pot fi deschise publicului în toate zilele săptămânii, prin urmare și în

zilele de sărbători legale, cu respectarea prevederilor Codului muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, privind durata timpului de muncă, a repaosului săptămânal, compensarea cu zile libere sau în bani, situații în care angajatorul trebuie să facă dovada îndeplinirii obligațiilor prevăzute de art. 142 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

B. Alte instanțe au apreciat că activitatea de comercializare a produselor nealimentare în zilele de sărbători legale întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, indiferent dacă angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din același act normativ, acest din urmă aspect fiind avut în vedere doar în ceea ce privește individualizarea sancțiunii aplicate.

7. În sprijinul acestei soluții s-a reținut că, potrivit prevederilor art. 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 139 din același act normativ nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului producției sau specificului activității; or, pentru activitatea de comercializare a produselor nealimentare nu se verifică niciuna din ipotezele avute în vedere de legiuitor prin art. 139.

8. Raportat la caracterul imperativ al dispozițiilor art. 139 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și la dispozițiile art. 38 din același act normativ, potrivit cărora salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege, rezultă că orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate.

9. Acordarea de zile libere corespunzătoare și/sau a sporului convenit pentru cei care desfășoară activitate în zilele de sărbătoare legală nu poate constitui un argument, întrucât aceste modalități de compensare au fost reglementate numai pentru categoriile de unități prevăzute la art. 140 și 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

10. De asemenea, nici eventualul acord al angajaților privind prestarea activității în zilele de sărbătoare legală nu poate fi luat în considerare, decât sub aspectul individualizării sancțiunii aplicate.

IV. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

11. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, autorul sesizării, a apreciat ca fiind în acord cu litera și spiritul legii soluția acelor instanțe care au considerat că fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același cod, atunci când acesta și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din actul normativ în discuție.

12. Punctul de vedere exprimat de procurorul general se întemeiază pe interpretarea sistematică a dispozițiilor legale incidente, din care autorul sesizării arată că se desprinde regula generală potrivit căreia, pe durata sărbătorilor legale, salariații nu prestează activitate, regulă de la care legiuitorul a instituit, însă, și excepțiile prevăzute în cuprinsul art. 140 și 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

13. Autorul sesizării apreciază că sintagma „specificul activității”, conținută de art. 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretată în sensul dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și pct. 6 și 7

din Normele metodologice de aplicare Ordonanței Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 333/2003, reținând, din această perspectivă, că activitatea de comercializare a produselor nealimentare în centrele comerciale prezintă un caracter specific și poate fi circumscrisă situațiilor de excepție instituite prin art. 141 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în care nu sunt aplicabile prevederile art. 139 din același cod. În această situație, însă, angajatorul este obligat să acorde salariatului drepturile prevăzute de art. 142 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

V. Raportul asupra recursului în interesul legii

14. Raportul cuprinde soluțiile date de instanțele judecătorești problemei de drept și argumentele pe care se fundamentează acestea, evocă doctrina cu privire la materia supusă analizei și constată că problema de drept în discuție nu se regăsește în doctrina și jurisprudența Curții Constituționale și nici a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece litigiile cu acest obiect nu intră în competența de soluționare a instanței supreme.

15. Raportul propune un proiect de soluție de admitere a recursului în interesul legii, în sensul că fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același cod, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din actul normativ în discuție.

VI. Înalta Curte de Casație și Justiție

16. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, pe calea recursului în interesul legii, cu pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, respectiv dacă fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul muncii, republicat, întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același cod, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din acest act normativ.

17. Potrivit dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Codul muncii*), a căror interpretare și aplicare constituie obiectul sesizării, „Prevederile art. 139 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității”.

18. Conform prevederilor art. 139 din același cod, „Zilele de sărbătoare legală în care nu se lucrează sunt: 1 și 2 ianuarie; prima și a doua zi de Paști; 1 mai; prima și a doua zi de Rusalii; Adormirea Maicii Domnului; 30 noiembrie — Sfântul Apostol Andrei cel Întâi chemat, Ocrotitorul României; 1 decembrie; prima și a doua zi de Crăciun; două zile pentru fiecare dintre cele 3 sărbători religioase anuale, declarate astfel de cultele religioase legale, altele decât cele creștine, pentru persoanele aparținând acestora” (alin. 1), iar „Acordarea zilelor libere se face de către angajator” (alin. 2).

19. De asemenea, potrivit art. 260 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, „Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: (...) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 139 și 142 (...)”.

20. Dispozițiile art. 139 alin. (1) din Codul muncii statuează, așadar, regula, potrivit căreia, pe durata sărbătorilor legale, salariații nu prestează activitate.

21. De la această regulă, legiuitorul a instituit, însă, și excepții, care sunt prevăzute în cuprinsul art. 140 și 141 din Codul muncii.

22. Astfel, conform art. 140, „Prin hotărâre a Guvernului se vor stabili programe de lucru adecvate pentru unitățile sanitare și pentru cele de alimentație publică, în scopul asigurării asistenței sanitare și, respectiv, al aprovizionării populației cu produse alimentare de strictă necesitate, a căror aplicare este obligatorie”, iar potrivit art. 141 „Prevederile art. 139 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității”.

23. Cum „activitățile de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare”, vizate de sesizarea formulată în cauză, nu se regăsesc între cele exceptate conform art. 140 din Codul muncii, esențial pentru dezlegarea problemei de drept supusă analizei este interpretarea sintagmelor „caracterului procesului de producție” și „specificului activității”, utilizate de legiuitor în cuprinsul art. 141 din Codul muncii, pentru a stabili dacă activitățile respective se încadrează în această a doua categorie de activități, exceptate de la aplicarea prevederilor art. 139 din Codul muncii.

24. În lipsa unei definiții legale a celor două expresii utilizate de Codul muncii vor fi avute în vedere abordările teoretico-conceptuale oferite de către literatura de specialitate, în care s-a arătat că, în mod tradițional, prin sintagma „caracterul procesului de producție” sunt vizate unitățile sau locurile de muncă cunoscute sub denumirea generică „cu foc continuu”, adică acelea care dețin instalații, utilaje ori mașini cu grad ridicat de pericol în exploatare, respectiv fabricile, uzinele, secțiile, sectoarele, atelierele sau alte compartimente de producție similare care au în dotare astfel de mijloace, iar sintagma „specificul activității” privește o gamă largă de unități și locuri de muncă, și anume cele din transporturi aeriene, navale, terestre, telecomunicații, domeniul sanitar și de asistență socială, al aprovizionării populației cu gaze, energie electrică, apă, căldură, alimente, comerțul cu amănuntul și de deservire a populației (magazine, mall-uri, restaurante etc.).

25. Raportat la accepțiunea doctrinală a celor două sintagme, rezultă că interpretarea acestora trebuie să fie suplă, adaptată realităților societății la un moment dat, în legătură directă cu natura și diversitatea activităților sociale și economice și cu stadiul dezvoltării tehnologiei, fiind îndeobște admis că o redactare limitativă a unei prevederi legale ar putea conduce la o rigiditate excesivă în aplicarea acesteia.

26. În sprijinul acestei interpretări vin, de altfel, și dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 99/2000*), și pct. 6 și 7 din Normele metodologice de aplicare a acestui din urmă act normativ, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 333/2003, conform cărora:

27. Ordonanța Guvernului nr. 99/2000:

„Art. 8. — Structurile de vânzare cu amănuntul și cele în care se prestează servicii de piață pot fi deschise publicului în toate zilele săptămânii. Fiecare comerciant își stabilește orarul de funcționare cu respectarea prevederilor înscrise în legislația muncii și cu condiția respectării reglementărilor în vigoare privind liniștea și ordinea publică și în conformitate cu solicitările autorităților administrației publice locale privind continuitatea unor activități comerciale sau de prestări de servicii, în funcție de necesitățile consumatorilor.”

28. Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 99/2000, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 333/2003:

„6. Pentru continuitatea unor activități comerciale sau de prestări de servicii, în funcție de necesitățile consumatorilor, consiliul local poate stabili orare de funcționare prin regulamentele elaborate pentru exercitarea activităților de comercializare în zone publice.

7. În cazul centrelor comerciale orarul de funcționare este stabilit de administratorul centrului, în funcție de necesitățile consumatorilor și cu consultarea comercianților care își desfășoară activitatea în acestea.”

29. Prevăzând drept criterii de apreciere „*continuitatea unor activități comerciale sau de prestări de servicii*” și „*necesitățile consumatorilor*”, dispozițiile normative citate lasă comercianților și autorităților administrației publice locale posibilitatea stabilirii unui orar de funcționare specific, în toate zilele săptămânii, cu condiția respectării prevederilor înscrise în legislația muncii.

30. Interpretând, în acest context, sintagma „*specificul activității*”, conținută de art. 141 din Codul muncii, prin prisma actualelor condiții socioeconomice și raportat la conduita consumatorilor, se poate concluziona că activitatea de comercializare a produselor nealimentare în centrele comerciale prezintă un caracter specific și poate fi circumscrisă situațiilor de excepție instituite prin această normă legală, în care nu sunt aplicabile prevederile art. 139 din același cod.

31. Continuând raționamentul, raportat la condiția respectării prevederilor înscrise în legislația muncii, prevăzută de art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, devin aplicabile dispozițiile art. 142 din Codul muncii, care obligă angajatorul să asigure salariatului compensarea muncii prestate în zilele de sărbători legale cu timp liber corespunzător sau, în subsidiar, să acorde compensarea bănească prevăzută de lege.

32. Din această perspectivă, analizând conținutul constitutiv al contravenției prevăzute și sancționate de art. 260 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, sub aspectul laturii sale materiale, se observă că aceasta este reprezentată de conduita omisivă a angajatorului de a nu acorda salariatului zilele de sărbători legale, în situația în care caracterul procesului de producție sau specificul activității nu justifică prestarea muncii în aceste zile, pe de o parte, respectiv de a nu acorda compensările prevăzute de art. 142 din același cod, în situația când circumstanțele obiective menționate mai sus au impus sau, după caz, au justificat prestarea muncii în aceste zile, pe de altă parte.

33. Așadar, în măsura în care specificul activității a determinat prestarea muncii în zilele de sărbători legale, nu se poate reține în sarcina angajatorului săvârșirea contravenției sub forma încălcării art. 139 din Codul muncii, ci doar sub forma încălcării art. 142 din același act normativ, dacă acesta nu face dovada că a acordat salariatului drepturile prevăzute de aceste din urmă dispoziții legale.

34. În legătură cu această din urmă ipoteză, ce constituie, practic, obiectul prezentului recurs în interesul legii, atunci când angajatorul — căruia îi revine sarcina probei potrivit art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 249 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată — face dovada că și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din Codul muncii, fapta sa nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din același act normativ.

35. Această modalitate de interpretare și aplicare a legii asigură un just echilibru între situațiile obiective — care impun continuitatea activității comerciale în zilele de sărbători legale, în funcție de necesitățile consumatorilor — și imperativul respectării drepturilor prevăzute de lege în favoarea salariaților și a măsurilor de protecție a acestora.

36. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 alin. (1) cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, stabilește că fapta angajatorului de a desfășura activități de comercializare cu amănuntul a produselor nealimentare în punctele de lucru din centrele comerciale, în zilele de sărbători legale prevăzute de art. 139 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. g) din această lege, atunci când angajatorul și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 142 din același act normativ.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 19 octombrie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 835672